

(BEZ) NADĚJE

Co je to vlastně motýl? Pro jednu stranu motýlí pocit v břiše, co dodává jim radost ve svém životě, že se cítí šťastně, naplněně a pro tu druhou obyčejný hmyz, který proklínají, že je vůbec živ. A na jakou stranu se přidat? Na jednu či druhou? Která je lepší? ... Tomu se říká chvilka pro mě zamyšlení.

Chytrý Google na mě vyhodí různé encyklopedie, jak probíhají jeho jednotlivá stádia života. A ve které jsem teď já? Kuklím se, zářím nebo umírám? Tak kuklím se jen v posteli, zářím nemocničními předměty – jehly napíchané v žilách, které se lesknou díky slunci, každý den ho z okna vídám. Bohužel nevím, jak dlouho ještě budu moci, když každý den, každé ráno ke mně přichází různé sestry a doktoři, kteří opakují, jak můj zdravotní stav se nelepší.

Vídám každý den jen ty jejich udivené pohledy, které upřeně zírají na obrazovku, co dává jim echo o mém mozku. Už vlastně ani nevím, jaké to je vyjít ven a nadechnout se čerstvého vzduchu, obléct se do normálního oblečení, ve kterém necítím nemocniční prostředí.

Tak ráda bych... Tak ráda bych si splnila svůj dětský sen, že jako dospělá budu zářit ve svém životě se saxofonem v ruce. Lidi inspirovat a motivovat, ale líp než ti lidé, kteří se snaží motivovat mě, a tak mi neustále opakují už ustálené fráze.

Musíš bojovat! Nesmíš ztrácet naději! Bude dobře, i když teď to tak nevypadá. Jo? Ono bude dobře? A kdy prosím vás? Až doktorova předpověď bude načas? Ta předpověď, která mi říká, že mám poslední dva měsíce mého života, protože mě celou napadla ta zpropadená rakovina?! Tomu se říká motivace? Nechcete mi dát rovnou před sebe přesýpací hodiny a říct mi koukej na to jako na Netflix?

Byla bych tak ráda, kdybych nedostala od nich lítost ale pochopení, že poslouchat písničky na Spotify a před sebou se dívat na ten krásný zářivý saxofon, co je tam pod televizí opřený o futrál mě prostě užívá. Neužívá mě jej vidět. Užívá mě ten pocit, že zahrát si na něj už možnost nebude.

Nikdy jsem si nemyslela, že budu v životě takhle bezradná. Každý den mě pronásledují mé slzy vyčerpáním a beznadějí, však když dojdou rodiče s mou sestrou tvářím se zcela radostně, jelikož nechci, aby jednou na mě vzpomínali se slovy... Je to vysvobození pro ni, trápila se přece.

Jednoho dne však došli na návštěvu, ale má malá sestřička v náručí s úsměvem na tváři nesla ještě nějakou krabičku... Co to může být? Vždyť v nemocnici nemůžou být žádné zvířata. „Kačí, přinesla jsem ti motýlka.“ Cože? Čekala jsem krysu, myš cokoli ale motýl by mě nenapadl ani ve snu. „Dívej.“ řekla sestřička radostně. Kde je ten motýl? Je tam jen nějaká housenka, už mi asi dává najevo, že zářit na světě příliš nebudu. „Bude tu s tebou, půjdete každý den tvou životní cestou a bude tu pro tebe, když my zrovna vedle tebe nebudeme. A jednoho dne se z ní krásný motýl vyklube.“

Touhle větou, tímhle momentem se můj život obrátil o sto osmdesát stupňů k lepšímu. Nejprve jsem byla dojatá, co sestřička mi za říká za slova, ale pak mi to dalo ten pravý smysl a nový pohon do života. Budu moct sledovat něčí životní cestu! Hurá! Ta cesta bude úspěšná! Až se rozletí s křídly barevně zdobenými, tak to teprve zazáří.

„Dobré ráno, moje housenko.“ zdravila jsem ji tak každý den, co otevřela jsem oči jen. Ze začátku mi trvalo zvyknout si na to, že u mé hlavy v krabičce spí housenka, která má aspoň budoucnost. Zároveň mě tato představa děsila, protože jsem věděla, že moje budoucnost je smrt. Co když z něho vyleze nějaký černý motýl a bude to právě ten motýl, co přináší smrt? Nebo to může být motýl života, který mně pomůže se vyléčit a vytáhnout paty z tohoto hnusného místa.

Když jsem se jedno ráno probudila vedle sebe jsem viděla krásně zářícího pomněnkového motýla. Vyhrkly mi slzy v očích. Vlastně ani nevím proč. Možná proto, že právě můj parťák bude muset letět a já tu budu zase sama. Tělem mi prošel mráz a smutek. Říkala jsem si v hlavě, že přece nikdo neumírá, tak není důvod proč smutnit. To je pravda, ale kdo nezažije ten pocit motivace, který jsem díky němu měla, jelikož jsem každý den chtěla vidět, jak rozvíjí se dál, tak jsem se nevzdávala ale bojovala, protože jsem věděla, že každý den budu ležet na posteli a koukat na něj zcela dojatá jaký kus své životní cesty právě ušel...

„Můj motýlku Emanueli, vyklubal ses do krásy. Děkuji ti, za dny, kdy jsi na mě ještě jako housenka tak chápavě koukal jako bys mně rozuměl. Díky tobě jsem poznala, že tahle maličkost ve mně vybudovala naději.“

„Slečno, mám pro vás dobrou zprávu!“ Ve dveřích, v bílém plášti se objeví doktor s rozježenými vlasy do všech stran, nejspíš před chvílí vstával a na úpravu účesu prostě nezbyval čas, ale po půl roce, co tady ležím je to poprvé, co mi jde říct dobrou zprávu. „Dnešním dnem vás propouštíme z nemocnice, jste vyléčena.“

Ale, ale... Vždyť mi říkali, že se nevyлéčím, že mám dva měsíce na život, jak se to jen mohlo stát? Zázrak z nebe? Bůh se nade mnou snad slitoval? Nebo... Můj motýl Emanuel je můj strážný anděl? S údivem ve tváři jsem začala pištět, objala krabičku, kde se můj Emanuel nacházel a tiše řekla: „Dokázala jsem to díky tobě, děkuji ti moc, bráško!“

Tahle dlouhá cesta, která trvala skoro celý dlouhý rok, celých dvanáct měsíců, tři sta šedesát pět dní mi odpověděla na otázku... Co je to vlastně motýl?

Pro mě znamená motivaci, ve které jsem našla odhodlání s touto nemocí bojovat dál a nevzdávat se. Je to pro mě bytost, která má srdce neskutečného bojovníka, ale taky strážného anděla, co nade mnou drží ochrannou ruku.

Tímto bych všem těm zastáncům, co říkají, že motýl je jen hmyz, který je zbytečně živ říct, že je to živočich tak jako my, sice s malým srdcem, ale ti nejmenší dokážou nejvíc. Třeba někoho tak jako mě motivovat k lepším zítřkům s přesvědčením, že nic není nemožné, stačí si zatím jít a nevzdávat se!